

кия, а отъ стипцалъкъ не вкусвашъ! . . . Азъ ще ти дода дохака! . . .

Тази мисълъ го зашемети отъ радостъ и седналъ до тезгяха, не чу кога се отвориха вратата на кръчмата.

— Добъръ день, бай Петко! поздрави възвисокъ мжжъ, съ стражарска шапка безъ кокарда, облеченъ въ куртка безъ нашивки.

Петко Мъглата се сепна — смутенъ отъ дошлата му мисълъ и спре погледъ върху непознатиятъ.

Влезлиятъ стоеше правъ, снелъ шапка, бършейки потно чело съ дланъ.

— Ти ли си, бре Павле, да те не познае злото, — му отвърна Мъглата, — не мога да те позная. Вжзмажалъ си, пъкъ и тия стражарски дрехи — сочишъ нѣкакъ. . . Седни де!